# การทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศไทย รอบที่ 4 ว่าด้วยสถานการณ์ของบุคคล LGBTI+ ในประเทศไทย

**บทประเมินโดยสังเขปว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะจากการทบทวนรอบที่ 3 และกรอบกฎหมายภายในประเทศ**

ประเทศไทย**รับไว้พิจารณาข้อเสนอแนะ 7 ข้อ จากทั้งหมด 12 ข้อ** ที่เกี่ยวข้องกับบุคคล LGBTI+ โดยเฉพาะ ซึ่งได้รับในการทบทวนรอบที่ 3 ครอบคลุมประเด็นการต่อต้านการเลือกปฏิบัติและความรุนแรงด้วยเหตุแห่งวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศสภาพ (SOGI) การบูรณาการประเด็น SOGI เข้าสู่การฝึกอบรมและการศึกษา และการเสริมสร้างการคุ้มครองกลุ่มที่ถูกผลักให้เป็นชายขอบ **ข้อเสนอแนะอีก 5 ข้อได้รับเพียงการรับทราบ** โดยเฉพาะข้อที่เรียกร้องให้มีการรับรองการสมรสของคู่รักเพศเดียวกันและการตรากฎหมายรับรองเพศสภาพ นอกเหนือจากกระบวนการ UPR ประเทศไทยยังได้รับข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับ LGBTI+ จากคณะกรรมการ CEDAW คณะกรรมการ CERD ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิในสุขภาพ และคณะทำงานแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง **แม้จะมีกฎหมายสมรสเท่าเทียมแล้ว ประเทศไทยยังคงไม่มีการรับรองเพศสภาพตามกฎหมาย ไม่มีการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติที่ครอบคลุม และไม่มีหลักประกันในด้านการจ้างงาน การศึกษา บริการสุขภาพ สถานที่ควบคุมตัว และพื้นที่ดิจิทัล**

## ความท้าทายหลักและสภาพความเป็นจริงในพื้นที่

| ความท้าทาย | กรณี ข้อเท็จจริง และข้อสังเกต |
|---|---|

### ความท้าทายที่ 1: กฎหมายว่าด้วยความเท่าเทียมระหว่างเพศและ SOGIESC

**พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558**

- ช่องว่างในการบังคับใช้และขอบเขตทางกฎหมายจำกัดการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศ
- บุคคลนอนไบนารีและผู้ที่ไม่สอดคล้องกับเพศกำเนิดยังไม่ได้รับการรับรองตามกฎหมายโดยชัดแจ้ง
- มาตรา 17 วรรคสอง ถูกตีความในลักษณะที่จำกัดการบังคับใช้ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งกฎหมายอิสลามใช้บังคับกับเรื่องส่วนบุคคลและครอบครัวของชุมชนมุสลิม
- การเข้าถึงความยุติธรรมยังคงเป็นเรื่องยากสำหรับเด็กและกลุ่มเปราะบาง

พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558 ห้ามการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศโดยไม่เป็นธรรม และจัดตั้งกลไกร้องเรียนผ่านคณะกรรมการวินิจฉัยการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมระหว่างเพศ อย่างไรก็ตาม ประสิทธิผลของกฎหมายถูกจำกัดด้วย**ข้อยกเว้นที่กว้างขวางตามมาตรา 17 วรรคสอง การที่คณะกรรมการไม่สามารถริเริ่มการสอบสวนเองหรือรับเรื่องร้องเรียนจากบุคคลที่สามที่เป็นอิสระได้** และการบังคับใช้ที่ไม่สม่ำเสมอในหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ **ข้อยกเว้นด้วยเหตุแห่งหลักศาสนาอาจจำกัดการคุ้มครองในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งกฎหมายอิสลามใช้บังคับกับเรื่องส่วนบุคคลและครอบครัวของชุมชนมุสลิม** ส่งผลให้พระราชบัญญัติยังไม่ได้ให้การคุ้มครองที่ครอบคลุมแก่บุคคล LGBTI+ ทุกคน

**ในการสัมภาษณ์เมื่อปี 2567** บุคคล LGBTI+ จากจังหวัดยะลาได้บรรยายถึงความยากลำบากที่ชาวมุสลิม LGBTI+ เผชิญในการใช้ชีวิตอย่างเปิดเผยตามวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศสภาพของตนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ สะท้อนให้เห็นว่าช่องว่างของการคุ้มครองทางกฎหมายเมื่อประกอบกับแรงกดดันทางศาสนาและสังคม ส่งผลกระทบเป็นพิเศษต่อบุคคล LGBTI+ ในชุมชนมุสลิม

**คณะกรรมการ CEDAW (2568)** ได้ย้ำข้อสังเกตเชิงสรุปก่อนหน้านี้เกี่ยวกับมาตรา 17(2) และข้อยกเว้นจากการบังคับใช้กฎหมายอย่างเต็มรูปแบบ โดยตั้งข้อสังเกตว่าบทบัญญัติดังกล่าวอาจบั่นทอนประสิทธิผลของการคุ้มครองความเท่าเทียมระหว่างเพศ

**พระราชบัญญัติสมรสเท่าเทียม (2568)**

- ข้อกำหนดทางปกครองสร้างอุปสรรคแก่คู่รัก LGBTI+ ชาวต่างชาติและผู้ไม่มีเอกสาร
- ขั้นตอนการจดทะเบียนสมรสยังไม่รองรับบุคคลจากประเทศที่ความสัมพันธ์เพศเดียวกันเป็นความผิดอาญา

**การสำรวจระดับชาติโดยสวนดุสิตโพลเมื่อเดือนมิถุนายน 2569** พบว่า **ร้อยละ 85.30 รายงานว่าชุมชนของตนยอมรับบุคคล LGBTQ+** และ **ร้อยละ 79.32 เห็นว่าสังคมไทยมีความเข้าใจมากขึ้น** แต่ **ร้อยละ 65.27 เรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการกับอคติที่ซ่อนเร้น** โดยผู้ตอบแบบสอบถามจัดลำดับความสำคัญของการปฏิรูปสามประการอย่างชัดเจน ได้แก่ การคุ้มครองทางกฎหมาย (ร้อยละ 56.46) สถานที่ทำงานและสังคมที่ไม่เลือกปฏิบัติ (ร้อยละ 57.67) และโอกาสที่เท่าเทียมในการศึกษาและอาชีพ (ร้อยละ 47.42)

หลักฐานชัดเจนว่า**สังคมไทยได้ก้าวข้ามจากความอดทนอดกลั้นไปสู่การเรียกร้องความเท่าเทียมที่เป็นรูปธรรมแล้ว** ประเทศไทยจึงต้องปิดช่องว่างระหว่างความพร้อมของสาธารณชนกับความเป็นจริงทางกฎหมาย ด้วยการปฏิรูปกฎหมายและนโยบายที่ครอบคลุม

**กฎหมายสมรสเท่าเทียมมีผลบังคับใช้เมื่อเดือนมกราคม 2568** อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดทางปกครอง เช่น หนังสือรับรองสถานะโสดที่ผ่านการรับรองสำหรับชาวต่างชาติ และเอกสารแสดงตนเพื่อการจดทะเบียน ยังคงสร้างอุปสรรค **ในปี 2569 คู่รักเพศเดียวกันคู่หนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ได้แจ้งต่อคณะผู้จัดงาน Chiang Mai Pride ว่าไม่สามารถจดทะเบียนสมรสได้เนื่องจากคู่สมรสฝ่ายหนึ่งไม่มีเอกสารแสดงตนอย่างเป็นทางการ** สะท้อนว่าการรับรองทางกฎหมายยังมิได้ทำให้คู่รักทุกคู่เข้าถึงสิทธิได้อย่างเท่าเทียมในทางปฏิบัติ

**การไม่มีกฎหมายรับรองเพศสภาพ**

- ประเทศไทยยังไม่มีกรอบกฎหมายรับรองเพศสภาพ
- บุคคลข้ามเพศและนอนไบนารีไม่สามารถแก้ไขคำนำหน้านามตามการกำหนดเจตจำนงของตนเองได้
- การไม่มีการรับรองตามกฎหมายนำไปสู่การเลือกปฏิบัติในการจ้างงาน การศึกษา และบริการสาธารณะ

แม้จะมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติรับรองเพศสภาพถึง 4 ฉบับ แต่ยังไม่มีฉบับใดได้รับการประกาศใช้ และระบบกฎหมายยังคงอาศัยการจำแนกเพศตามเพศกำเนิดแต่เพียงอย่างเดียว

**ผู้สมัครงานข้ามเพศในประเทศไทยเผชิญอัตราการถูกปฏิเสธร้อยละ 77 และเผชิญอุปสรรคในการจ้างงานมากกว่าคนข้ามเพศทั่วไปถึงสามเท่า ในเดือนมิถุนายน 2568 ผู้หญิงข้ามเพศสองคนถูกกีดกันออกจากการสอบใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูระดับชาติ** คนหนึ่งถูกเชิญออกหลังการสอบเริ่มต้นไปแล้ว ขณะที่อีกคนถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าสอบและถูกสั่งให้เปลี่ยนไปสวมชุดของเพศชาย กรณีเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการไม่มีแนวปฏิบัติที่ชัดเจนและไม่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะเมื่ออัตลักษณ์ทางเพศสภาพ คำนำหน้านามตามกฎหมาย และเพศที่กำหนดเมื่อแรกเกิดไม่สอดคล้องกัน

**รายงานในปี 2569 บันทึกว่าผู้หญิงข้ามเพศที่ถูกควบคุมตัวในสถานที่ควบคุมตัวชายเผชิญความเสี่ยงที่สูงขึ้นต่อการถูกทำร้ายร่างกาย การข่มขู่ และความรุนแรงทางเพศ** ตอกย้ำความจำเป็นเร่งด่วนในการปฏิรูปกฎหมายและสถาบันเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยและศักดิ์ศรีของพวกเขา

| ความท้าทาย | กรณี ข้อเท็จจริง และข้อสังเกต |
|---|---|
| **ความท้าทายที่ 1: กฎหมายว่าด้วยความเท่าเทียมระหว่างเพศและ SOGIESC** | |
| **การไม่มีกฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมจากความเกลียดชัง**<br>• ประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่รับรองและจัดการกับอาชญากรรมจากความเกลียดชังอันมีมูลเหตุจาก SOGIESC<br>• ความรุนแรงที่มีมูลเหตุจากอคติไม่ได้รับการบันทึกอย่างเป็นระบบ | กฎหมายอาญาของไทยไม่รับรองอคติด้วยเหตุแห่งวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศสภาพให้เป็นเหตุเพิ่มโทษ **อาชญากรรมที่เชื่อมโยงกับอัตลักษณ์ทางเพศสภาพไม่มีการนิยามหรือบันทึกไว้ตามกฎหมาย และการทำร้ายร่างกายหรือการฆาตกรรมที่มีมูลเหตุจากอคติถูกพิจารณาโดยศาลในฐานะความผิดธรรมดาโดยไม่มีการเพิ่มโทษ**<br><br>ความรุนแรงต่อบุคคล LGBTI+ ยังคงถูกรายงานอย่างต่อเนื่องในประเทศไทย **รายงานการเฝ้าระวังการฆาตกรรมคนข้ามเพศปี 2567 บันทึกการสังหารคนข้ามเพศในประเทศไทย 2 ราย จากทั้งหมด 37 รายทั่วเอเชีย** ภายหลัง**การฆาตกรรมผู้หญิงข้ามเพศวัย 25 ปีเมื่อเดือนเมษายน 2569** ภาคประชาสังคมได้เรียกร้องอีกครั้งให้มีการรับรองอาชญากรรมจากความเกลียดชังไว้ในประมวลกฎหมายอาญา เสริมสร้างการฝึกอบรมตำรวจเรื่องอคติ และปรับปรุงความรับผิดของผู้กระทำ |
| **ความท้าทายที่ 2: บริการสุขภาพที่โอบรับและความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล LGBTI+** | |
| **การเข้าถึงบริการสุขภาพเพื่อการยืนยันเพศสภาพที่ไม่เท่าเทียม** | **แม้แนวทางแห่งชาติว่าด้วยการใช้ฮอร์โมนเพื่อการยืนยันเพศสภาพจะได้รับการรับรองในปี 2568** แต่ในปี 2569 สมาชิกวุฒิสภาชายคนหนึ่งได้ตั้งคำถามต่อสาธารณะถึงความจำเป็นและความคุ้มค่าของการบรรจุบริการสุขภาพเพื่อการยืนยันเพศสภาพไว้ในหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า โดยกล่าวในทำนองว่า **"ไม่ได้ทำก็ไม่ตาย"** ถ้อยคำดังกล่าวจุดกระแสถกเถียงในวงกว้าง แม้สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติจะยืนยันว่ามาตรการเช่นนี้จำเป็นต่อการลดความเสี่ยงด้านสุขภาพจากการใช้ยาด้วยตนเองอย่างไม่ปลอดภัย<br><br>ในสถานที่ควบคุมตัว การเข้าถึงฮอร์โมนบำบัดเพื่อการยืนยันเพศสภาพยังคงไม่สม่ำเสมอและมักจัดให้เป็นรายกรณีเท่านั้น **การสัมภาษณ์ผู้หญิงข้ามเพศที่ถูกคุมขังในเรือนจำชายเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2567 พบว่าไม่มีการให้ฮอร์โมนบำบัด แม้จะมีความจำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง แม้ข้อกำหนดกรุงเทพจะเรียกร้องให้มีบริการสุขภาพที่คำนึงถึงมิติทางเพศเทียบเท่ามาตรฐานในชุมชน แต่มีรายงานว่ามีเพียงสองเรือนจำเท่านั้นที่มีมาตรการอย่างเป็นทางการในการสนับสนุนผู้ต้องขังข้ามเพศ** ทำให้การเข้าถึงบริการสุขภาพเพื่อการยืนยันเพศสภาพขึ้นอยู่กับดุลพินิจของแต่ละสถาบันเป็นหลัก |
| **ความเป็นอยู่ที่ดีและอนามัยเจริญพันธุ์**<br>• ผู้หญิง LBQ บุคคลทรานส์แมสคิวลีน นอนไบนารี อินเตอร์เซ็กส์ และบุคคล AFAB อื่น ๆ ยังคงได้รับบริการไม่เพียงพอจากระบบสุขภาพที่ถูกหล่อหลอมด้วยสมมติฐานรักต่างเพศและระบบข้อมูลที่อิงเพศกำเนิด | ผู้รับบริการยังคงรายงานถึงการถูกปฏิบัติด้วยการตีตรา การซักถามที่ไม่เหมาะสม และการละเมิดศักดิ์ศรีในสถานบริการสุขภาพ จนบางรายเลิกเข้ารับบริการไปโดยสิ้นเชิง การเข้าถึงบริการสุขภาพจิตและอนามัยเจริญพันธุ์ที่ยืนยันอัตลักษณ์ยังคงถูกจำกัดด้วยค่าใช้จ่าย ระยะทาง การเลือกปฏิบัติ และความรู้ที่จำกัดของผู้ให้บริการ<br><br>**รายงานของชุมชนในประเทศไทยปี 2567 ว่าด้วยความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล LBT ที่ถูกกำหนดให้เป็นเพศหญิงเมื่อแรกเกิด พบว่าสมมติฐานรักต่างเพศและกรอบเพศแบบทวิลักษณ์**ในบริการอนามัยเจริญพันธุ์ยังคงบั่นทอนการเข้าถึงที่เท่าเทียม โดยผู้รับบริการบางรายเผชิญการซักถามที่ขาดความละเอียดอ่อนเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์แบบรักต่างเพศและบรรทัดฐานเพศแบบทวิลักษณ์ นำไปสู่ความรู้สึกถูกตีตรา ไม่ปลอดภัย และการถอนตัวจากการรักษา<br><br>**ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิในสุขภาพ และคณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง** ต่างได้แสดงความกังวลต่ออุปสรรคที่ยังคงอยู่ในการเข้าถึงบริการสุขภาพที่โอบรับ และเรียกร้องให้บูรณาการความต้องการด้านสุขภาพของบุคคล LGBTI+ ทั้งสุขภาพจิต อนามัยเจริญพันธุ์ และบริการเพื่อการยืนยันเพศสภาพ เข้าสู่ระบบสาธารณสุขอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้น |
| **นโยบายการบริจาคโลหิต**<br>• นโยบายการบริจาคโลหิตของไทยยังคงกีดกันชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย (MSM) และบุคคลข้ามเพศจำนวนมาก ด้วยเกณฑ์คุณสมบัติที่อิงอัตลักษณ์ แทนการประเมินความเสี่ยงเป็นรายบุคคล | **ในเดือนกันยายน 2568 ศาลปกครองกลางวินิจฉัยว่าการที่สภากาชาดไทยปฏิเสธรับบริจาคโลหิตจากชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย (MSM) และบุคคลข้ามเพศจำนวนมาก มิได้เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ** โดยอธิบายว่านโยบายดังกล่าวเป็นมาตรการคุ้มครองผู้รับโลหิต<br><br>ในขณะเดียวกัน **บุคคลทรานส์แมสคิวลีนที่ใช้ฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนเพื่อการยืนยันเพศสภาพยังคงไม่มีสิทธิบริจาคโลหิต** ตามระเบียบที่อ้างว่าเพื่อคุ้มครองทารกที่ได้รับการถ่ายโลหิต ทั้งที่ขาดหลักฐานทางวิทยาศาสตร์รองรับ<br><br>แนวปฏิบัติสากลได้เปลี่ยนไปสู่การคัดกรองผู้บริจาคโลหิตแบบรายบุคคลโดยอิงพฤติกรรมมากขึ้น **ประเทศอย่างออสเตรเลียและนิวซีแลนด์อนุญาตให้ชายข้ามเพศที่ได้รับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนบริจาคโลหิตได้หากมีคุณสมบัติตามเกณฑ์** องค์กรภาคประชาสังคมเห็นว่าข้อจำกัดที่ประเทศไทยยังคงไว้เป็นการตอกย้ำการตีตรา และไม่สอดคล้องกับแนวทางที่ตั้งอยู่บนฐานหลักฐานเชิงประจักษ์และไม่เลือกปฏิบัติตามที่สากลเสนอแนะ |

## ความท้าทายที่ 3: การคุกคามออนไลน์และความรุนแรงดิจิทัลต่อบุคคล LGBTI+

**การกลั่นแกล้งทางไซเบอร์และการคุกคามออนไลน์**

- บุคคล LGBTI+ นักกิจกรรม และนักการเมืองในประเทศไทยเผชิญการคุกคามออนไลน์และความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศที่อาศัยเทคโนโลยีเป็นสื่อกลางเพิ่มขึ้น ขณะที่การคุ้มครองทางกฎหมายที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอ

องค์กรภาคประชาสังคมและกลุ่มสิทธิมนุษยชนได้บันทึกการละเมิดทางดิจิทัลที่แพร่หลาย รวมถึงเนื้อหาที่เกลียดกลัวคนรักเพศเดียวกัน เกลียดกลัวคนข้ามเพศ ชิงชังผู้หญิง และเกลียดกลัวชาวต่างชาติ

**ในเดือนมกราคม 2569 นักการเมืองนอนไบนารีคนหนึ่งได้รับคำขู่ฆ่าจากการรณรงค์เรื่องการรับรองเพศสภาพตามกฎหมาย ซึ่งจุดชนวนคลื่นการโจมตีออนไลน์ต่อนักกิจกรรมข้ามเพศและนอนไบนารีทั่วประเทศ** ในทำนองเดียวกัน **มีกรณีบุคคลนอนไบนารีที่เปิดเผยตนว่าอยู่ในสเปกตรัม xenogender บนเพจของ Non-Binary Thailand ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญเปิดเผยตัวตน ต้องเผชิญการโจมตีออนไลน์จนถึงขั้นมีภาวะทางสุขภาพจิตล่มสลาย**

**ในเดือนมีนาคม 2569 พื้นที่ออนไลน์ยิ่งขยายเรื่องเล่าที่กีดกันเหล่านี้ ในกลุ่มสาธารณะขนาดใหญ่ที่มีสมาชิก 330,000 คน และผู้มีอิทธิพลทางความคิดที่รณรงค์ต่อต้านคนข้ามเพศในนามศาสนาอิสลาม และนำเสนออัตลักษณ์ LGBTI+ ว่าเป็นบาป** อันก่อให้เกิดการตีตรา การเลือกปฏิบัติ และการกีดกันทางสังคม

## ข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลไทย

**1. ตรากฎหมายรับรองเพศสภาพบนฐานการกำหนดเจตจำนงของตนเอง**

โดยทำให้มั่นใจว่าบุคคลข้ามเพศ นอนไบนารี และผู้มีความหลากหลายทางเพศ รวมถึงผู้ที่เผชิญการถูกผลักให้เป็นชายขอบในรูปแบบที่ทับซ้อนกัน เช่น เยาวชนข้ามเพศ ผู้ต้องขังข้ามเพศ ผู้ขอลี้ภัยข้ามเพศ และแรงงานข้ามชาติข้ามเพศ สามารถได้รับเอกสารทางกฎหมายที่สะท้อนอัตลักษณ์ทางเพศสภาพตามที่ตนดำรงอยู่จริง โดยไม่มีเงื่อนไขการวินิจฉัยทางการแพทย์ การผ่าตัด หรือการทำหมัน ภายในปี 2573 ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) คณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง (2568) ข้อสังเกตเชิงสรุปของคณะกรรมการ CEDAW (2568) และคณะกรรมการ CERD (2564)

**2. แก้ไขพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558 เพื่อยกเลิกข้อยกเว้นตามมาตรา 17(2)**

ซึ่งเปิดช่องให้มีการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศโดยอ้างหลักศาสนาหรือความมั่นคงของชาติ ภายในปี 2573 ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) คณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง (2568) และข้อสังเกตเชิงสรุปของคณะกรรมการ CEDAW (2568) และบรรจุอัตลักษณ์แบบนอนไบนารีไว้ในขอบเขตของพระราชบัญญัติ เพื่อให้การโอบรับและการคุ้มครองครอบคลุมยิ่งขึ้นสำหรับบุคคลทุกคนที่มีวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศสภาพที่หลากหลาย ในมิติการจ้างงาน การศึกษา บริการสุขภาพ สถานที่ควบคุมตัว และพื้นที่ดิจิทัล ภายในปี 2573

**3. ดำเนินมาตรการทางนิติบัญญัติ ทางบริหาร การฝึกอบรมบุคลากร และมาตรการอื่นที่จำเป็นทั้งปวง**

((ภายใต้พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558) เพื่อรับรองการใช้สิทธิในมาตรฐานสุขภาพที่สูงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศสภาพ เรื่องนี้มีความเร่งด่วนเป็นพิเศษ เนื่องจากบุคคล LGBTI+ ยังคงเผชิญการตีตราและแนวปฏิบัติที่เลือกปฏิบัติเมื่อเข้ารับบริการสุขภาพ รวมถึงพฤติกรรมที่ขาดความละเอียดอ่อน การซักถามที่ไม่เกี่ยวข้อง การละเมิดความลับเกี่ยวกับ SOGIE และการปฏิเสธการให้บริการทางการแพทย์ พร้อมทั้งเข้มข้นมาตรการสำหรับบุคคล LGBTI+ ทุกคน โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับผู้ที่เผชิญการถูกผลักให้เป็นชายขอบในรูปแบบที่ทับซ้อนกัน ได้แก่ คนข้ามเพศในสถานที่ควบคุมตัว เยาวชน ผู้อยู่ร่วมกับเอชไอวี พนักงานบริการ และแรงงานข้ามชาติ ให้เข้าถึงบริการเพื่อการยืนยันเพศสภาพ บริการเอชไอวีและเอดส์ สิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ และการสนับสนุนด้านสุขภาพจิต ตลอดจนคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของผู้รับบริการ ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิในสุขภาพ (2568) และคณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง (2568)

**4. ตรากฎหมายต่อต้านการเลือกปฏิบัติที่ครอบคลุม และรับรองแนวปฏิบัติแห่งชาติที่ผูกพัน ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยหารือกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ**

เพื่อห้ามการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งวิถีทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศสภาพ การแสดงออกทางเพศสภาพ และคุณลักษณะทางเพศ (SOGIESC) รวมถึงการเลือกปฏิบัติในรูปแบบที่ทับซ้อนกัน และเพื่อคุ้มครองบุคคล LGBTI+ เยาวชน พนักงานบริการ นักกิจกรรม และนักปกป้องสิทธิมนุษยชน จากความรุนแรงออนไลน์ด้วยเหตุแห่งเพศ (OGBV) และความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศที่อาศัยเทคโนโลยีเป็นสื่อกลาง (TFGBV) อันรวมถึงประทุษวาจา การลบเนื้อหาโดยเลือกปฏิบัติ การลดการมองเห็น (shadow banning) และอคติของอัลกอริทึม ตลอดจนกำหนดให้แพลตฟอร์มดิจิทัลที่ดำเนินงานในประเทศไทยต้องจัดทำมาตรฐานการกำกับดูแลเนื้อหาที่โปร่งใส กลไกร้องเรียนและเยียวยาที่มีประสิทธิผล และเปิดเผยแนวปฏิบัติด้านการกำกับเนื้อหาและข้อมูลที่ไม่ระบุตัวตนต่อสาธารณะ เพื่อรับรองความรับผิด ความเป็นส่วนตัว และการคุ้มครองที่เท่าเทียมในพื้นที่ดิจิทัล ภายในปี 2573 ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) และข้อสังเกตเชิงสรุปของคณะกรรมการ CEDAW (2568)

**ติดต่อเรา: Young Pride Foundation, contact@youngprideclub.com, (+66) 83-581-6868**

# บันทึกเพิ่มเติม

**ติดต่อเรา:** Young Pride Foundation, contact@youngprideclub.com, (+66) 83-581-6868